

Fra Rigsdagen.

I sin Omtale af Lønningsloven gør Fru Martha Ottosen sig skyldig i en Uretfærdighed, som selvfølgelig maa være hende ubevist, men som jeg ikke des mindre maa bede om Lov til at paapege.

Fordi vi i vort Arbejde for Lærerinderne ikke endnu har naaet, hvad vi kæmper for: »samme Løn for samme Arbejde«, derfor er det, som vi dog har naaet, ikke just at foragte, og at ~~vi~~ denne Gang har gjort et stort Skridt hen imod Maalet, idet Lærerindernes Løn, navnlig Begyndelseslønnen, forholdsvis er steget betydeligt mere end Lærernes, bør ikke forties i dette Blad.

Købstadlærerindernes Begyndelsesløn er saaledes steget med fra $87\frac{1}{2}\%$ — 100% (fra 800—1500 Kr. eller fra 700—1400 Kr.)

mens Lærernes Begyndelsesløn kun steg med $60\text{--}66\frac{2}{3}\%$ (fra 1000—1600 Kr. eller fra 900—1500 Kr.).

Købstadlærerindernes Slutningsløn er steget med $33\frac{1}{3}\%$ — 46% (fra 1500—2000 Kr. eller fra 1300—1900 Kr.) mens Købstadlærernes er steget med $25\text{--}40\%$ (fra 2400—3000 Kr. eller fra 2000—2800 Kr.).

Landsbylærerindernes Løn er steget omtrent som Andenlærernes, procentvis lidt mere.

Vi plejer jo i »Kv. og Sf.« med Glæde at nævne de Fremskridt, der sker for Kvinderne. Derfor har jeg ment, at dette ikke burde glemmes eller gemmes i en Beklagelse over, at vi endnu er et godt Stykke fra Maalet.

Anne Bruun.

Internationalt Hjem i København.

Vaagner, vaagner, danske Kvinder! saaledes har Raabet nu lydt i over en Menneskealder, ogsaa i vort lille Fædreland, først fra den enkelte, fremsynte Kvinde, der kun mødte Misforstaaelse, Haan og Modgang, senere fra de mange, der gennem Kampen vandt Mod til Arbejde for Frihed og Ansvar, og som dog nu ikke mere i det rent udvortes forulempes eller latterliggøres. Men hvor mange blandt os gaar ikke endnu omkring og sover, mens Frihedens gyldne Sol staar højt paa Himlen, kun optagne af med nærsynet Nyfigenhed at finde Næstens Fejl paa Bunden af Kaffekoppen. Men vi har ikke Raad til at spille Tiden paa disse Smaatterier. Ude i den store Verden har Kvinderne forstaaet, at skal vi vinde Sejre, da maa vi finde frem til hinanden, Skulder mod Skulder, Haand i Haand — som et mægtigt, bølgende Hav skal Kravet om Kvindens Frihed og Kvindens Ret skylle hen over de gamle Fordomme, drage selv de søvnige, de vrangvillige med, flytte Grænsepælene, byde den Slægt, der kommer, nye Muligheder for ny og bedre Vækst. Ethvert Forsøg paa Kvinders Sammenslutning er et Skridt hen mod dette vigende, voksende Maal, enhver selvstændig Tanke, ethvert personligt Offer er som en rislende Kilde, der iler mod Havet, vor Tanke, vor Gærning, vi selv er frugtbrin-

gende Draaber i Livets evigt rindende Strøm — og denne Bevidsthed giver Styrke og Tro.

Naar den unge, yngre eller ældre danske Kvinde forlader sit Fædreland for at søge Uddannelse eller Beskæftigelse i fremmede Lande, staar der i alle Udlandets større Byer og i mange af de smaa, internationale Hjem aabne for enhver, der trænger til godt og billigt Ophold, Støtte og Vejledning. Dette gælder ikke alene Europas gamle Lande — men ogsaa i Afrika, Asien osv. findes saadanne Hjem. Men naar de ensomme fremmede Kvinder kommer til Danmark, saa har vi endnu kun haft meget primitive Forhold at byde paa — Forhold som vi ikke i Længden kan være bekendt. For at bøde herpaa har Foreningen »Les amies de la jeune fille«, den internationale Verdensforening, som har Medlemmer i alle Lande, i Tillid til den danske Kvindes Gæstfrihed og Ansvarsfølelse forsøgsvis lejet en god og passende Bolig i København — den dertil egnede Bestyrerinde har vi — en for lille Sum til Lejlighedens Udstyr — men vi maa have nogle tusinde Kroner til at begynde med, til de første Maaneders »uventede« Udgifter, disse de sikreste af alle. Foreningens energiske Formand, Fru Etatsraadinde Amsinck har sørget for, at Kæden ikke helt blev brudt her i Danmark — men vi maa fra Modtagelsens Passivitet over i Gengæl-